

Барои он, ки дуъо қабул шавад

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Абдулҳанони Абдуррахмон

2013 - 1435

IslamHouse.com

حتى يُقبل الدعاء

«باللغة الطاجيكية»

عبد الحنان عبد الرحمن

2013 - 1435

IslamHouse.com

Барои он, ки дуъо қабул шавад

Чаро мо ба Худои худ дуъо менамоем, вале ин ҳама дуъову тазарруъи мо пеши Парвардигори оламиён пазируфта намешавад? Дар ҳоле, ки \bar{U} - Худованди бузургу тавоно ба мо амр намудааст, ки дуъои бандаи мухлисашро ҳамеша мешунавад ва онро муҳақақан мустасҷоб менамояд. Аз Иброҳими Адҳам дар маҷлисе шахсе суол намуд, ки Худованд дар Қуръони азимушшаън чунин фармудааст: «Эй бандагони ман!

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾ [غافر: ٦٠]

“Парвардигоратон гуфт: «Дуъову илтиҷо кунед Маро, то (дуъои) шуморо иҷобат кунам.»

Сураи Ғофир 60

Шаҳси суолкунанда гуфт ман вақти зиёд аст, ки дар казои хочатҳои хеш Худовандро дуъо меғӯям, аммо бароям иҷобат нест. Он ҳазрат дар посух чунин гуфт: «Дилҳои шумо аз бардошти даҳ чиз мурдааст». Эй ҷавонмард бидон, ки ҳар ойина дуъои бандагон ва мардум ба даргоҳи Субҳонаху таъоло бинобар асбобу василаи зерин мавриди иҷобати Худованди иҷобаткунанда қарор намегирад:

1. Шумо ба вучуди он зоти пок ва ягонагии ӯ эътироф кардаед, аммо он тавре, ки ӯ шуморо амр фармуда ҳақашро ба ҷой наовардаед.
2. Китоби нуронии муқаддаси Куръонро мутолиа фармудаед, аммо ба он ҷӣ, ки аз ҷониби Худову Куръон амр шуда, амал накардаед.
3. Дар забон ба Иблис лаънат гуфтаед, аммо дар амал итоати ӯро намудаед.
4. Даъвои дӯстдории бихишти баринро намудаед, аммо барои дарёфту расидан ба он амалу талош ба харҷ наодоаед.
5. Аз дӯзах паноҳ талабидаед, аммо аз иртиқоби гуноҳ даст набардошта ва сидқан тавба накардаед.
6. Даъвои мурдан ҳақ аст гуфтед, лекин тӯшаи он сафари тӯлониро бо худ таҳия накардаед ва ба истиқболи аҷал омодагӣ надоред.
7. Айбҳои худро фаромӯш сохтаед ва дар иваз ба айбҷӯии дигарон пардохтаед.
8. Аз неъматҳои беинтиҳои Аллоҳ меҳӯред, аммо шукри ин ҳама неъматҳои иллоҳиро нодида мегиред ва шукри онҳоро ба таври лозиму дуруст ба ҷой намеоред.
9. Мурдаҳоятонро дафн месозед, аммо аз онҳо ибрат барои худ намегиред.

Муттаассифона дар ҷомеаи имрӯзаи мо чунин вазъ ба вузӯҳ ба мушоҳида мерасад. Афроди зиёдеро мебинем, ки аз иҷобат нашудани дуъоҳои хеш ба навъе гила мекунанд ва Худовандро миннат мегузоранд, ки бо вучуди тоату ибодоти зиёд хоставу талабашонро мустаҷоб намекунад. Аммо фориг аз ин нуктаи бисёр муҳиманд, ки агар дуъову хостаашон бароварда намешавад, набояд аз Худованди раҳиму меҳрубон дид, зеро Ё дар ваъдаи худ ҳеҷ гоҳ ва ба ҳеҷ вачҳ хилоф намекунад. Ин мо ҳастем, ки дар мақтаби амал ба он чӣ моро Қуръону Худованд раҳнамоӣ фармудаанд, сидқан муқайяд намемонем. Он гуна, ки фармудаи маъруфи мардумӣ низ меғӯяд, танҳо «аз мост, ки бар мост».

Пас мо бояд аз мавориде, ки зикраш дар боло рафт бикушем, ки иҷтиноб намоем. Бештар талош ба харҷ диҳем, ки асбоби ҳақиқӣ ва саҳеҳи иҷобати дуъоро пайдо намоем, то дуъову хостаҳоямон аз Худованд мавриди иҷобат қарор бигиранд. Бо қалбҳои пок ва ниёти холис рӯ ба сӯи маъбудӣ ягона биоварем, то талабу хостаҳоямон мавриди пазириши Ё қарор бигирад.